

mig aldeles klart, hvilke Bestemmelser den ærede Taler besidderer, vil jeg afvente, om han skulde finde sig foranlediget til at stille noget Ændringsforslag, i hvilket Tilfælde jeg forbeholder mig nærmere at ytre mig.

S. Sørensen: Jeg vil tillade mig at henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa § 2, der taler om Fribagerne. Det forekommer mig, at det havde været ønskeligt i denne Paragraph at udvide deres Rettigheder; thi de ere, som bekendt, nu alene indskrænkede til at bage det saakaldte Fransbrød, men maae hverken bage Rugbrød eller andet Hvedebrød. Det kan altsaa, forekommer det mig, ikke hjælpe at give dem Tilladelse til at benytte en større Arbeidskraft, naar den Rettighed, de i Forveien have, er af en saadan Besskaffenhed, at den rimeligviis ikke kan ernære nogen Familie. Jeg kender ikke Forholdet saa nøie her i Kjøbenhavn; men, efter hvad jeg har erfaret, troer jeg ikke, at denne Næringsgreen er benyttet af ret Mange, formodentlig af den simple Grund, at ingen Familie deraf kan leve. Jeg har derfor troet, at det var hensigtsmæssigt at gjøre en Tilføielse i denne Henseende, saaledes at disse Bageres Rettighed blev udvidet til at bage andre Sorter Brød, enten uden eller med visse Indskrænkninger, ligesom man maatte finde det passende.

Flensborg: Jeg troer at skulde min ærede Sidemand tilhøre (Dreier) den Erklæring, at de Grunde, han har fremført for sin Mening, tidligere ogsaa have foresvævet mig, og have opvakt Betænkelse hos mig ved ubetinget at slutte mig til den øvrige Deel af Udvalget, men at jeg ved nyere Overveielse er kommen ud over disse Betænkelse

har sluttet mig til Udvalget. Det er vist nok, at man maa respectere en Tro, der i længere Tid har rodfæstet sig og havt Grund til at rodfæste sig; men jeg troer ogsaa, at man respecterer denne Tro, naar man, som Udvalget har gjort, foreslaaer en nærmere Bestemmelse i det oprindelige Udcast, hvorved der ikke vil skee nogen brat Overgang, men hvorved man lempeligen kommer til det, som man anseer for det Rette. Jeg troer, at man ikke bør gaae videre; jeg troer ikke, at Legislaturen, naar der gives en ny Lov, bør aabne Bedkommende nogen Afgang til Erstatning; thi det vilde være det Samme som at erkende, at Loven ikke var billig, ikke var rigtig. Derhos vil det, at henvise dem til Domstolene, have saamange baade reelle og formelle Bæmskeligheder, at det igunden aldeles ikke vilde faae Noget at betyde til Fordeel for de Paagældende. At bestemme en vilkaarlig Erstatningssum er ugjorligt; jeg har tidligere tænkt mig, at noget Saadant kunde skee, men jeg er aldeles kommen deraf; jeg indseer fuldkommen de Grundes Rigtighed, som den ærede Ordfører har paaberaabt sig derimod. Jeg skal navnlig tillade mig at udhæve, at man jo slet ikke veed, om de Paagældende vilde lide noget Tab, og heller ikke, hvor stort det Tab vilde blive, som den Enkelte maafee maatte komme til at lide. Skulde Tingen i alt Fald gestalte sig saaledes i Fremtiden, at En eller Anden maatte lide Tab ved de trufne Forholdsregler, saa følger det af sig selv, at det maa staae til enhver Saadan at recurrere til Legislaturen, naar han kan godtgjøre sit Tab. En saadan Recurs maa tilkomme Enhver, uden at noget Saadant behøves at optages i Loven.